

[1]

PARE, ARQUITECTE i MESTRE

Imatge:

© Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC)

PARE, aquesta relació tan evident
entre generacions ben diferents
que dels avis i rebesavis en depèn,
un caliu, unes formes aprenents.

Eres el PARE d'una gran amiga,
tot just aterrar en aquelles aules
que semblaven d'una altra mida
i prens més consciència d'un país,
intuint un futur de reptes necessaris
quan t'inicies a la nostra professió
i descobreixes aquesta vessant social
que m'engresca aprenent paisatges i
fent treball de camp a les terres d'Alp.

Són moments plens de noves portes

quan surts d'un barri tan gracienc
et sorprèn i t'atrauen les novetats,
com la vostra família del barri veí.
M'encantava aquell petit ascensor
pujant al tercer pis per estudiar,
aquella còmode i lluent habitació
de dues finestres i un petit bany.
Espais pensats i dibuixats on fluïa
aquell respir familiar tan generós
embolcallat pel teu fer, al ressò
de l'avi Lluís i la mare Mariona.
Sintonia que es repetia a Es Pedrís
amb l'excusa de feines i treballs
vacances agraïdes de tot i més
entre la bellesa d'un paisatge únic
amagat entre el Teix i es Canyaret
des de la porxada a l'hora d'esmorzar
aquelles ensaïmades llamineres o
des de la terrassa a l'hora del cafè.

ARQUITECTE, referent i present,
una realitat plena de precedents,
arriba a aquesta coneguda dimensió
seguint culminant sense pretensions.
Només per aquest mateix tarannà,
sota la mateixa persona d'un PARE,
el mateix batec d'un cor incansable
com nu de complaences i aniversaris,
emergeix amb el treball del dia a dia,
pedra sobre pedra al ritme dibuixat,
mescla endreçada de tossudeses i saviesa
neix natura treballada amb tantes mans
com si es tractés d'un home universal,
feta per herència d'esforços i cabòries
encadenant mestres i deixebles,
o l'entramat entre avi, pare i filla,
just tornant a l'inici d'aquesta fita
que tant m'atrau escriure per agrair-te.

La complexitat d'un MESTRE que és pare
se'm fon quan observo aquesta evidència
la grandesa es barreja amb la senzillesa,
sobre aquesta sabuda imatge a vol d'ocell,
s'observa l'enginy i la bellesa d'una teulada,
la de les escoles treballades per la Mariona,
vora la immensitat de les torres emergents.

Aquest sentiment de vius contrastos
em trasllada a la sintonia d'uns reflexes
engendrats per records i vivències recents
la riquesa d'un PARE, ARQUITECTE I MESTRE,

sota els mateixos sòlids fonaments
que mai s'esvaeixen i sempre romanen:
la teva generositat i la força d'un treball
a l'ombra d'un tarannà familiar i estimat.

*Amb tot l'afecte, avui per a tu, un dia de records,
al mig de l'agost, d'aquest any 2011.*

Montserrat Hosta

Escrit publicat el 2011 al llibre "MISCEL·LÀNIA. Jordi Bonet i Armengol"

21/06/2022

[Tornar](#) [2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <http://213.151.109.9/en/node/27848>

Links:

[1] <http://213.151.109.9/en/node/27848>

[2] <http://213.151.109.9/en/javascript%3Ahistory.back%281%29>